

ΟΙ «ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ» ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Μέσα στις πολυάριθμες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις που σταλλίζουν το καλοκαίρι της Βενετίας, παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά τον περασμένο χρόνο οι «Μουσικές Διακοπές» του «Μπενεντέτο Μαρτσέλλο» (μέ τ' όνομα του μεγάλου Βενετσιάνου συνθέτη Μπενεντέτο Μαρτσέλλο 1685—1739 τιμάται το Ώδειο της Βενετίας).

Η πρωτοβουλία ήταν του Μασέστρου Φαζάνο, που το 1952 διαδέχτηκε τον Μαλιπέρο στη διεύθυνση του Ώδειού. Σκοπός τους: «να γνωρίσουν το πνεύμα και τη μουσική παράδοση της Ιταλίας μέσα στους αιώνες» ξεχωριστά της φημισμένης Βενετσιάνικης Σχολής» κι έτσι να συντελέσουν σε μία μεγαλύτερη πνευματική έπαφή ανάμεσα στους νεαρούς μουσικούς και στους φιλόμους των διαφόρων λαών. Η πρωτοβουλία αυτή είχε μεγάλη επιτυχία. Τα νυχτερινά κονσέρτα στις όνειρεμένες αώλες ενός παλαιού πάνω στο Μεγάλο Κανάλι, «CA' PISANI», καταχειροκροτήθηκαν από τους ξένους, που κυριολεκτικά κατακλύζουν τη Βενετία αυτή την εποχή.

Τα θέματα για τις «διακοπές» του 1954 είνε τρία: Η Ιταλική μουσική από τον XVI ως τον XIX αιώνα.—Τό μελόδραμα στην Ιταλία.— Η σύγχρονη Ιταλική μουσική. Η μέθοδος είνε δόλότελα καινούργια με «μαθήματα—συναυλίες», με «συναντήσεις» με καλλιτεχνικές προσωπικότητες της Ιταλικής πνευματικής ζωής, με «συζητήσεις». Οι «διακοπές» διαρκούν από τις 20 Αύγουστου ως τις 25 του Σεπτέμβρη.

Οι φεινές «Μουσικές Διακοπές» έγκαινιάστηκαν με μιιά «OPERA BUFFA», του 18ου αιώνα: τόν «Φιλόσοφο της έξοχης» «δράμα εύτράπελον με μουσική» του Πολύζενου Φετζέιο, άρκαδικού πάστορα... δηλαδή του Κάρλο Γκολντόνι, με μουσική του Μπαλντασσάρε Γκαλοόπι, λεγόμενου Μπουρανέλλο, γιατί γεννήθηκε στο Μπουράνο τό νησάκι που φτιάνουν τις περίφημες Βενετσιάνικες δαντέλλες.

Η τύχη αυτού του έργου του Γκαλοόπι (από τους μεγαλύτερους συνθέτες της Βενετσιάνικης Σχολής και φημισμένου Τσεμπαλλίστα) είνε πολύ περίεργη: ό «Φιλόσοφος» δόθηκε για πρώτη φορά ίσως στο Θέατρο Φορμολιάρι της Μπολόνιας στις 19 Αύγουστου του 1754, και στά αίγουρα στο Θέατρο Γριμάνη στη Βενετία στις 26 του Οκτώβρη 1754. Ακριβώς πριν από δυό αιώνες, Σ' όλο τό 18ο αιώνα γύρισε την Εύρώπη με μεγάλη επιτυχία και μετά, μυστηριώδικα, θάφτηκε ζωντανό. Στις άρχές του αιώνα μας ό μουσικολόγος J. WIEL ανακάλυψε μιιά παρτιτούρα στο Βρετανικό μουσείο του Λονδίνου και ό Έρμαν Βόλφ Φερράρι θέλησε να ξαναφέρει στο φώς τό έργο του Βενετσιάνου Μασέστρου. Στά 1907 λοιπόν με την έδκαίρια της δεύτερης έκδοτεντατηρίδας από τη γέννηση του Γκολντόνι, δόθηκε ό «Φιλόσοφος» στο Παλάτιο Πιζάνι. Στά 1928 ό Παρβολίνο τό ξαναέβασε στο Παλάτιο Ρετσονίκο.

Τό έργο αυτό είνε ένα πραγματικό κομφοτέχνημα γεμάτο χάρη και οίστρο, που στέκεται θαυμάσια δίπλα στη «Σέρβζ Παντρόνα» του Περγκολέζι και στους

«Μυστικούς Γάμους», Στόν «Φιλόσοφο» πρωτοστατεί ό Γκαλοόπι κι όχι ό Γκολντόνι: τό λιμπρέττο δέν είνε σπουδαίο μήτε κι έχει τήν πνοή του θεατρικού έργου που δόξασε στόν κόσμο όλάκρο τον δικηγοράκο της Βενετίας, Ό Μότσαρτ δέν είχε γεννηθεί άκόμα, μήτε κι ό Ροσσίνι, όταν ό Γκαλοόπι έγραφε αυτές τις οείδες με τέτοιο οίστρο, τόση χάρη, τόσον αύθορητισμό και τόση περίτεχνη άπλότητα.

MARIPARITA DAMMATH